

DOOR OVERSTROMING VERDRONKEN EN BEHOUDEN THUIS

Brief van vrouw Wesdorp te Nieuwe Tonge, verdronken tijdens de watersnood 1953.

- * Korte biografie van Pieter van der Linden
- en
- * Twee brieven van P. van der Linden over de verdrinkingsdood van Gods kinderen
- en
- * Zijn visie over de Antichrist en de verlossing van Gods Kerk vóór de komst van Christus.

Pieter van der Linden

Biografie van Pieter van der LINDEN, (1897-1969).

Pieter werd op 4 maart 1897 te Sliedrecht geboren als zoon van Willem van der Linden en Elisabeth de Geus.

Op 22 februari 1919 trad hij in het huwelijk met Elizabeth van Gogh. Hun huwelijk werd gezegend met de geboorte van negen kinderen. In het dagelijks leven verdiende hij aanvankelijk de kost door met een groentekar langs de huizen te gaan. Later handelde hij in manufacturen. Ook is hij nog enige tijd stuurman op een sleepboot geweest. Pieter van der Linden bezat een behoorlijke handelsgeest en had een goede kijk op mensen.

In 1931 werd Van der Linden na proefpredikaties voor de kerkenraad van de Gereformeerde Gemeente te Giessendam en de classis aanvaard om voorgedragen te worden voor de predikantsopleiding. Later werd dit weer tenietgedaan.

Van der Linden ging er vervolgens toe over om een stichtelijk woord te spreken voor vrije groepen, onder andere te Rotterdam-Kralingen. De laatstgenoemde groep kwam bijeen in een lokaal aan de Dijkstraat. Hij werd min of meer vaste voorganger bij de Vereniging tot Verbreiding der Waarheid te Rotterdam-Zuid.

In 1932 vestigde hij zich in de Maasstad. Als beroep staat dan vermeld evangelist. In april 1932 werd de groep waarin hij voorging, omgezet in een Vrije Gereformeerde Gemeente. In deze gemeente werd Van der Linden op 21 januari 1934 tot predikant bevestigd door middel van het lezen van een bevestigingspredikatie van de Schotse predikant Ralph Erskine. Deze preek werd gelezen door ouderling O. de Vaal. De gemeente kwam eerst samen in gebouw Ariël aan de Gaasbeekstraat en later in een klein zaaltje in de Joubertstraat, waarin de week ook andere voorgangers preekten.

Tegen de titel 'dominee' had Van der Linden bezwaren. 'Dommus' betekende oorspronkelijk 'heer' of 'heerser'. Daarom noemde hij zich 'predikant'. Op de titelbladen van zijn geschriften staat dan ook vermeld: 'pred. P. van der Linden'.

In 1964 kreeg ds. Van der Linden het dringend advies om met emeritaat te gaan. Hij overleed op 17 februari 1969 te Rotterdam.

Zijn gemeente veranderde haar naam in 1965 in Hervormd Gereformeerde Gemeente. In 1971 beriep ze de vrije oefenaar G. Willemstein tot predikant. Deze nam het beroep aan en op 27 april 1971 werd hij in het ambt bevestigd door ds. B. Jongejan, predikant van de (vrije) Oud Gereformeerde Gemeente te Dordrecht. Tien jaar later, in juni 1981, ging de gemeente teniet, daar de meeste leden overgegaan waren naar de Nederlandse Hervormde Kerk.

Geschriften:

De Hemelsche Rantsoeneering der Kerk, z. p. 1939.

De kost der armen tot verzadiging der ziel. z. p. z.j.

Balsem uit Kanaän's apotheek, z. p. 1939.

Enerlei wedervaart den rechtvaardige en den goddeloze, 1953.

Door overstroming verdronken en behouden thuis, z. p. z. j.

De Heidelberger Catechismus, verschenen in afleveringen, Rotterdam 1953.

Aanval op het enerlei wedervaren van wijlen L. Potappel en anderen sententius, leerstellig en praktisch afgeslagen, Rotterdam 1953.

Het doctrinair leerstuk der hervorming, het aanbod van genade, Rotterdam 1958.

Overgenomen uit: Biografisch Woordenboek van de Kleine Kerkgeschiedenis (Den Hertog, Houten, 1988). Door H. Hille.

In de nacht van 1 februari trof een vreselijke watersnood een gedeelte van Zeeland en de Zuid-Hollandse eilanden. Tijdens deze ramp verdronken ook enkele kinderen van God, waaronder Leen Potappel en vrouw Wesdorp. Sommigen beschouwen dit als een oordeel over Gods kinderen. Van der Linden weerlegde dit, o.a. uit Prediker 9:2, in een kleine brochure: *Enerlei wedervaart den rechtvaardige en den goddeloze*. Een citaat hieruit volgt hierna.

Iemand reageerde hierop en beschuldigde Van der Linden van enkele fouten. Van der Linden diende 'afzender', zoals hij zijn beschuldiger noemt, van repliek door een brochure: *Door overstroming verdronken en behouden thuis*. Uit deze uitvoerige brochure volgt hierna een klein gedeelte. Van der Linden wijst erop dat Gods oordeel niet Gods kinderen trof, maar ons land. Niet alleen omdat er velen verdronken, maar juist ook omdat voorbidders weggenomen werden. Zij verdronken wel *tijdens* het oordeel, maar niet onder het oordeel wat hun ziel betreft.

In de laatste brochure nam hij ook enkele brieven op van vrouw Wesdorp en L. Potappel. Leendert Johannes Potappel, geb. 27 maart 1882 te Stavenisse en verdronken aldaar in de rampnacht 1 februari 1953 met 152 andere dorpsgenoten. De brieven van en aan vrouw Wesdorp volgen hierna. De brief van Potappel over zijn bekering, is reeds eerder gepubliceerd.

Vervolgens nam Van der Linden van de gelegenheid gebruik, om aan te tonen hoeveel teksten uit hun verband gerukt en verkeerd geïnterpreteerd worden. Vooral over het leerstuk van de Bijbelse toekomstverwachting en de leer van de rechtvaardigmaking voor God. Sprekend over de uitleiding van Lot uit Sodom, die niet deelde in het rechtvaardig oordeel, stapt hij over naar de uitleiding van God Kerk uit de Roomse Kerk, tijdens de Reformatie. Daarna toont hij aan hoe verkeerd de toekomstige beloften voor Christus' kerk worden uitgelegd.

Twee door pred. V. d. Linden geschonken brieven ter troostrijke nagedachtenis aan vrouw Wesdorp te Nieuwe-Tonge.

Aan de Weleerw. Heer
Pred. P. van der Linden,
Pretorialaan 123a
Rotterdam-zuid.

Nieuwe-Tonge, 27 Sept. 1952

Geliefde Vriend en broeder in de genade van Hem, Die in goedgunstigheid in de Braambos woonde,

Uw brieven aan Vr. D. heb ik gelezen en zijn mij tot verkwikking en tot troost in de verdrukking en in de zware proefwegen naar lichaam en naar ziel. O, moet ik zo zeggen, daar zijn er toch nog die zo diep beproefd worden en in de oven door het vuur gelouterd worden door het lijden. Wat een heil en wat een genade van de Heere, dat Hij ook Zelf in die oven wandelde; en het is door dat kleed Zijner gerechtigheid, van Hem, de Borg en eeuwige Verbonds-Middelaar, dat er geen reuk van de oven aan Hem waar te nemen was. Want de genade en de liefde van onze Verlosser reinigt alles wat van de mens is.

O die diepe val waar wij ingevallen zijn! Een en al zonden en vijandschap van onze verdorven natuur. O, het is toch de eeuwige liefde des Vaders Die ons getrokken heeft en geroepen uit de duisternis van onszelf en ons bekend gemaakt heeft met onze diepe rampzaligheid. Want ik was God kwijt en verloren, toen ik geroepen werd met: "*Adam, waar zijt gij?*" O, wat een smart, tranen en gebeden, dag en nacht. Ik was toen 25 jaar oud en 32 jaar toen ik het recht Gods liever kreeg dan eigen leven en ik mijn vonnis mocht ondertekenen en de Heere mij verlost. Ik was uitgeteerd, ook door een vreselijke ziekte, en evenals Calvijn als een lat en als een Job veracht. Mijn man is al 12 jaar ernstig ziek en we hebben negen kinderen gehad, waarvan we er één hebben moeten missen, 21 jaar oud. En zelf ben ik nooit gezond of zonder pijnen.

En bij een zware ziekte op mijn 45ste jaar, ben ik, ellendige, in het vaderhart Gods ingeleid.

En nu, ongelukkige worm in mijzelf, wat ben ik en wat behoorde ik te wezen in het stuk der dankbaarheid en der heiligmaking.

Ik hoop en geloof, mijn vriend, dat U het mij niet kwalijk neemt dat ik U dit in dit geringe briefje liet weten.

Uw brieven waren mij tot grote troost in de verdrukking van dit moeitevolle leven. De Heere zij geprezen voor Zijn weldaden aan ons bewezen. Ik hoop dat U gestrekt en verkwikt moogt worden in Uw ambt en in Uw gezin en dat het woord des Heeren. U mag leiden in de verborgenheden van het allerheiligste Geloof.

De groeten aan allen die Sion liefhebben om des Heeren wille.

Mijn hartelijke groeten en Gode en Zijne genade bevolen van Uw toegenegen vriendin,

Vrouw P Wesdorp,

Burg. Overdorpstr. 12,
Nieuwe-Tonge.

Rotterdam 10 October 1952.

Mej. Wesdorp met de Uwen,

HEIL van Hem, Die uit het ganse menselijke geslacht de Zijnen door Geest en door Woord in enigheid des waren geloofs vergadert, beschut en onderhoudt.

Uw brief van 27 September in dank ontvangen. Daar wij van aangezicht onbekend zijn en U mij aanschrijft als geliefde vriend en broeder in de genade, enz. zo mag ik aannemen, dat ik van U als zodanig bekend ben geworden door mijn vrienden en door mijn brieven. Zo is het dan ook van mijn kant vanzelfsprekend, U wederkerig te noemen als: Geliefde vriendin en zuster in de genade die daar is in Jezus Christus. Zo zijn wij dan van God en van Christus en Zijn Geest geliefd en spreekt ook de Heilige Schrift van *Geliefden*, en van *Geliefden-Gods* en van *Christus' geliefde Vriendin*.

Wij zijn dan er ook achter gebracht, dat wij ook zuster en broeder in Adam zijn, en door inwendige roeping en vernieuwing door de Geest des Heeren, hele en halve engeltjes afgemaakt. We zijn dan nu ook geen "kleermakers" meer, geestelijk dood en zonder leven. Door de Geest van Christus met Hem levendig gemaakt, is God in Hem nu de geestelijke adem voor onze ziel, terwijl het daar buiten een omkomen en alles voor ons de dood geworden is.

Geliefde vriendin, zo beleven wij een verborgenheid, die voor de natuur ten enenmale is weggesloten, namelijk, een bovennatuurlijk, geestelijk leven hetwelk geen begrip is, maar het leven en het bewegen van een nieuwe geestelijke natuur. Zoals een vis in het water ademt, zwemt en zich beweegt en gelijkerwijs wij mensen een natuurlijke adem hebben en we onszelf daardoor bewegen in de geschapen lucht dezer wereld, zo ademt het ons geschonken nieuwe geestelijke leven door het geloof in de genade Gods des Vaders, die in Christus Jezus is en in de mededeling van Zijn liefde en van Zijn verzoende gunst en we worden ondersteund door de volmaakte zondeloze, aangebrachte gerechtigheid van Christus, die toegepast wordt en omhelst.

Geliefde vriendin, zo zit ik thans aan U te schrijven als een, die in zichzelf geen bestaan voor God bezit, die geen veertje weg kan blazen en geen plicht volbrengen kan. Wanneer de Heere met mij in het gericht zou treden met mijn preken, met mijn bidden, met mijn schrijven, met mijn lijden, met mijn zingen, met de liefde die ik oefen, met mijn lezen, met mijn gestalten, met mijn denken, met mijn reputatie of met mijn gedragingen, zo barst ik uit: "O God, ik kan niet bestaan voor U in het gerichte als U naar het recht en weegschaal der gerechtigheid van Uwe Wet met mij zoudt willen handelen. Snel daal ik van de ladder des vergankelijken levens naar het stof: het leven is mij een handbreed gesteld, maar bij U, o Heere, is vergeving, opdat Gij gevreesd worde.

Geliefde vriendin, wat moet ik doen om zalig te worden? Grijpen kan ik niet, lopen kan ik niet, ik ben een lamme. Door het aanschouwen van één enige zonde word ik in mijzelf terneergedrukt en ik kan van mezelf geen beterschap beloven. Mijn wieken zijn uitgetrokken, mijn benen gebroken. Het pak mijner zonden is me te zwaar. Met

het lijk mijner verdorvenheid op mijn ziel kom ik om in het vuil van mezelf. De hel staart me aan om mij op te slokken, en de vorst, dien ik in ruil voor God, als koning heb verkoren, blijkt een moordenaar te zijn met een opengesperde muil en met grote grijpende klauwen. Ik zie de afgrond voor me geopend en al mijne haters wachten mijn ondergang. Wie heeft hier raad voor mij?

Geen goede engelen, die me hierin kunnen helpen, goed te doen vermag ik niet, wil ik het, het kwade ligt me bij. Wat raad voor mij?

"U hebt geen heil bij God, verworpeling zijt gij", gevoel ik in mijn ingewanden als de geest en de zwijmel-adem van het monster dat de eerste valse eed ter wereld heeft gebracht in Edens hof met een "God weet het" enz. (Gen 3:5).

Mijn verdorven vleselijke rede is het kijfachtige wijf dat ik niet ontvluchten kan door de toevlucht te nemen op de hoek van het dak. Wat raad voor één, die tot een schrik werd voor degenen van rondom?

De klok tikt door, mijn zwakke polslag is geteld, de aarde is mijn moeder en de wormen zijn mijn zusters. Het beste van dit leven is moeite en verdriet, een ballast voor een ander.

De godloze wereld drijft de spot met mij, de vormelijke godsdienstige ergert zich aan mij. De Hagarenen schelden me voor antinomiaan, de school van Gamáliël slaat, met een centimeter metende, mij tred na trede gade, of ik niet gans door mijn enkels zakken zal, terwijl ik naar Gods Woord tot hinken en tot zinken steeds gereed ben. Wat raad voor mij?

De taxateurs en twijfelaars verklaren mijn bevinding waardeloos: ze heet bij hen, *verbeelding*. Ze zeggen dat mijn vader in de Hemel me afgeschreven heeft uit het register van het boek des levens en dat al mijn verdrukkingen en ziekten, enz. geen Vaderlijke kastijdingen zijn, maar het ongenoegen van een grimmige toorn Gods. Wat raad voor mij?

De helderziende uit de afgrond zette de verrekijker voor de ogen van mijn verduisterd vlees om mijn toekomst te doen zien aan de linkerhand onder de bokken, van Hem aan Wie de scheiding tussen de schapen en bokken is toevertrouwd. Terwijl de trompet van de valse profeet in mijn oren toetert dat al degenen die mij hier als een lieve vriend en broeder in de genade geacht hebben, straks met mij een eeuwige teleurstelling zullen ervaren enz. Wat raad voor mij? Schiet er voor zóeen nog een ademtochtje over?

Och, geliefde vriendin, *ik wou voor geen honderdduizend werelden van goud dat ik deze kennis van mijn ellende moest missen*. Goddank, ik lig niet te slapen in deze schoot des duivels, die ik voor eeuwig ontvlucht ben. Ik durf me te laten zinken. Klimmen kan ik niet, lopen kan ik niet, grijpen kan ik niet, maar zinken: *ik waag het*. En is deze waaghalzerij abuis, dan kom ik eeuwig bedrogen uit. Maar wat waag ik, wat durf ik? Wel, ik durf te zinken in de armen van Gods Barmhartigheid en genade, uitgestoken in Zijn mens willen worden Schootzoon en Zijn dadelijke en lijdelijke gehoorzaamheid. En wie zal verdoemen? En niet ik, maar de gehele hierboven opgesomde hel is teleurgesteld en ik roep en schreeuw: "*Abba, lieve Vader*".

Door deze durf en zinking is onze ziele onder de hemelse invloed. En ik sta heilig verlegen in deze vette vruchtbare genadeakker, met de uitroep "Wat zal ik de Heere vergelden voor alle Zijn weldaden aan mij bewezen? O Heere, hoe wordt Uw goedheid ooit van mij volprezen."

Hier is de ademtocht voor ellendigen: *God in Christus*. Voor deze durf van zinken kunnen wij zwemmen, baden, zien, lopen, aanpakken en roemen in de verdrukking en zullen we in de eeuwigheid niet beschaamd noch te schande gemaakt worden.

En als de Heere ons zinkende zondaars, opvangt in Zijn genade en ons met Zijn beloften ondersteunt en de kracht van Zijn onwankelbare waarheid doet gewaar worden, o wat een vraag geeft Hij dan ons te beantwoorden, namelijk: "Waar zijn uw beschuldigers?"

Als de Heere de baktanden der helse leeuwen en beren in Zijn dood verbroken heeft, zo zal er nooit een tandarts gevonden worden om de duivel met zijn gespuis een nieuw gebit te bezorgen. En al de van de slang gebeten en in het paradijs, die met een gebroken geloofsoog op Christus mogen zien, worden van hunne doodziekten genezen. Als Jezus Christus, onze gezegende Middelaar, Zijn hand op de Vader en op de zondaar legt, is Hij Verzoener. Zijn dierbaar Godsbloed en gehoorzaamheid voldoet aan al de belangen van de Eigenschappen van Gods natuur en aan al de belangen van onze ziele. En zo worden wij door God in Christus: 'wijs' door beminnen, 'heilig' door genieten en 'zalig' door aanbidding en 'volmaakt' door verheerlijking.

En zo besluit ik voor thans met te zeggen: 'valbaar geschapen, herstelbaar gevallen en onvalbaar hersteld'.

O, dat de vrede die alle verstand te boven gaat en beleefd wordt van een frontsoldaat in een strijd op leven en dood met duivel, wereld en vlees, mijn en Uw harten en zinnen, gedachten en genegenheden beware in Christus Jezus (Filip. 4:7), is mijn innige bede.

Ontvang met de Uwe en Vr. D. de hartelijke groeten.

Uw toegenegen vriend,

P. van der Linden.

ENERLEI WEDERVAART DEN RECHTVAARDIGE EN DEN GODLOZE.

Wat de Heilige Geest door de wijste der Koningen heeft doen beschrijven en in de Heilige Schrift bewaart, zien wij thans als opschrift ook boven de overstromingsramp in ons land staan, namelijk Prediker 9:2b:

"Enerlei wedervaart den rechtvaardige en den godloze, den goede en den reine, als den onreine; zo dien, die offert, als dien, die niet offert; gelijk den goede, alzo ook den zondaar, dien, die zweert, gelijk dien, die den eed vreest."

De grijze, bejaarde en ervaren koning Salomo, die wij als de Prediker en schrijver van deze woorden houden, had in het voorgaande vers gezegd, dat hij ter harte had genomen om te verstaan en te verklaren, *dat de rechtvaardige en de wijze, en zijn werken, in de hand Gods zijn*, d.i. Gods voorzichtige regering onderworpen; hetgeen hij verder uitbreidt tot *liefde en haat*. En trekt dan deze lering daaruit: *dat men uit het uitwendig wedervaren der mensen niemand kan beoordelen, daar men voor zijn aangezicht ziet, dat de Godzalige in deze wereld zowel, ja soms meer geplaagd worden, als de godlozen*.

Dit enerlei wedervaren in deze wereld bewijst hij verder in vers 2: dat *alle dingen, alle mensen in deze wereld wedervaart*, zo van de één als de ander, gans strijdig in gedrag en beginsel. *Enerlei wedervaart de rechtvaardige en de godlozen*, d.i. de rechtvaardige in Christus en door Zijn Geest geheiligde, die Gode toegewijd is, overkomt zowel wat kwaad is als de godloze in deze wereld. En integendeel, overkomt de godloze zowel wat goeds als de rechtvaardige, *zo dien die offert als dien die niet offert*; d.i. dien, die de ware Godsdienst wel waarneemt en die welke ongodsdienstigen zijn; dien die lichtvaardig zweert en geen consciëntie maakt van meinedigheid, als dien, *die de eed vreest*; d.i. vrezende God daarmee te vertoornen. Enerlei wedervaring in deze wereld is geen prediking dus, die de mensen op één hoop werpt. Want het onderscheid wat God maakt, daar waar van nature geen onderscheid was, is oneindig. Het zijn rechtvaardigen in Christus voor God, die krachtadig inwendig geroepen, vernieuwd en door geschonken geloof met Christus verenigd zijn en Gode leven. Terwijl de anderen los en leeg en vervreemd van het leven Gods zijn, of van het bovennatuurlijk leven des Geestes.

Deze enerlei wedervaring van de mensen in deze wereld, tussen wie zulk een oneindig onderscheid is, iets wat de mensen bezwaarlijk en verdrietig valt, en als een kwaad aangemerkt wordt van de mens. Vers 3a. Zelfs de voorspoed van de goddelozen deed een rechtvaardige, verdrukte Asaf bijna zijn voet van het spoor der Godsvrucht uit deed glijden, Psalm 73.

Zo zien wij thans dat ook van des Heeren volk door de overstromingsramp zijn heengegaan, doch de staat der rechtvaardigen en die van de godlozen na dit leven, is

niet van enerlei wedervaren, maar het is zó – en wel gezegd – dat de kinderen Gods bij de dood *uit* de bui, maar de godlozen *erin* lopen.

En zoals thans het kwaad der zonden van land en volk het kwaad der straf inroept, zo zou het wel kunnen gebeuren door verdere oordelen, dat wij het verdrinken door de storm en watervloed der rechtvaardigen, zouden kunnen benijden. Want dat er van Gods volk verdronken zijn, is zeker, en heeft ons wat te zeggen.

Onder de rechtvaardigen door geloofsvereniging met Christus, heeft vrouw Wesdorp met hart, mond en daad, als ook L. Potappel in geschrift van getuigd, zoals door hun correspondentie verstaan wordt, door hen voor wie de tale Kanaäns niet vreemd is. Beiden zijn, in de nacht van 1 Februari 1953 verdronken en op goede grond behouden thuis gebracht.

Pred. P. van der Linden over de Antichrist.

... Tevens is Lots uitleiding uit Sodom een voorbeeld voor dat Rooms geestelijk Sodom, uit welke de Heere Zijn volk met de Reformatie begonnen is uit te halen, en roept: "Gaat uit van haar Mijn volk, opdat gij aan hare zonden geen gemeenschap hebt, en van hare plagen niet ontvangt", Openb. 18:4. Want dat geestelijk Sodom staat ook een oordeel, als dat van het letterlijk Sodom voor de deur, een ruime tijd voor het laatste gericht over allen. Dat Antichristrijk is met de reformatie reeds ten val gebracht door des Heeren mond, door het Evangelium, Openbaring 14:6-8. En wordt vernietigd door de verschijning van Christus' toekomst, zoals Paulus door de Geest van Christus in 2 Thess 2:8 dat oordeel tweeërlei beschrijft over die Mens der zonden en Zoon der verderfenis. Hetwelk een lichaam is, de een de ander opvolgende, die zich in Christus' plaats in de Kerk gezet hebben als Hoofd der Kerk, stedehouder van Christus, en surrogaat Petrusen. De Heilige schrift kent geen andere Antichrist, dan die zijn Zetel heeft in het Vaticaan, die stad op zeven bergen, en zijn rijk van daaruit regeert en instructies geeft. Alle anderen verzonnen Antichristen en Beesten enz. zijn uit het vlees, en tegen de schrift, tegen onze Vaders, de Hervormers en Reformateurs welke alle zich aan de Heilige Schrift gehouden hebben, en ervaren hebben dat die het is, hierboven genoemd.

Als men in deze tijd dan hoort *dat de Antichrist nog komen moet even voor het einde der wereld*, is dit niet door de Heere en het Profetisch Woord geleerd, maar uit de Antichristische school. Want die leugen is afkomstig van de Bisschop van Maux. Als Paulus zegt: die éérste val, verdaan worden door de Geest van 's Heeren mond, welk is het eeuwig Evangelie waardoor die Mens der zonde en Zoon des verderfs ten val is gebracht, met de Reformatie, toen het Evangelie zich snel verspreidde als afgebeeld in een vliegende engel hebbende het eeuwig Evangelie Openb. 14:6-8. Zó laat Paulus - door de Geest van Christus - daarop volgen de manier van vernietiging door de verschijning van Christus' toekomst. Hetwelk niet is bij Christus' laatste lichamelijke komst ten laatste dage, ook niet een vroegere lichamelijke komst met al die soesa die de Chiliasten ervan maken, maar daarvoor hebben wij te verstaan, naar de stijl der Heilige Schrift en in overeenstemming met Openbaring van Johannes op Patmos en al de Profeten, *een verschijning van Christus Toekomst*, - niet lichamenlijk, maar - in de kracht Zijner oordelen over de vijanden en tot verlossing van Zijn Kerk. Door

welke Hij zó Zijn majesteit en heerlijkheid bekend maakt in die oordelen alsof Hijzelf Zich tegenwoordig vertoont.

Zo wordt naar de stijl van de Heilige Schrift gezegd van Christus dat Hij zo dikwijls verschijnt, *wanneer Hij Zich kennelijk in Zijn Majesteit openbaart in het straffen en verdelen van Zijn en des Kerks vijanden, tot verlossing en uitbreiding van Zijn kerk.* Waarin Hij dan vertoont op kennelijke wijze Zijn heerlijkheid en Majesteit der genade, gestrengheid, en macht in bijzondere uitwerkingen, alsof Hij tegenwoordig en Zelf aanwezig was. Ziet wat Christus hiervan zegt in Mattheüs 26:64 in dat grote rechtsgeding, zeggende: "Doch ik zeg ulieden, van nu aan zult gij zien, den Zoon des Mensen zittende ter rechterhand der kracht Gods en komende op de wolken des hemels" Dit, van nu af, is begonnen [bij de hemelvaart van Christus, daarna] in de verwoesting van stad en tempel te Jeruzalem, en zo voorts in die overwinning van de Heidense Keizerrijken, en met de Reformatie, enz. in de dagen van het Nieuwe Testament.

De Kerk in haar *uitwendige* staat onder de Antichrist wordt als een verdrukte, machteloze weduwe voorgesteld en in haar *inwendige* gesteldheid wordt ze vergeleken bij de tollenaar in de tempel, die door God verhoord werd, Lucas 18. Als Christus in vers 8 zegt, *Zijn bedrukte Kerk recht te zullen doen*, d.i. haar van Zijn en hare wederpartij voor goed te verlossen, voegt Hij eraan toe wat thans vernomen wordt, namelijk, "Doch de Zoon des Mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?"

Dat betekent niet, *gelovigen* vinden, maar *geloof in die verlossing*; hetwelk door gebed en smekingen geoefend wordt. En het beduidt de schaarsheid daarvan in onze dagen, nl. de hoop van de aanstaande totale vernietiging en de laatste doodsstuip van de Antichrist, - hetwelk verschrikkelijk zal zijn – om die onder verzuchting tot God te verwachten, naar Zijn Woord.

En daar spreekt Christus ook niet van *Zijn laatste komst*, maar over die komst in kracht van Zijn oordelen over die wederpartij, die vleesgeworden duivel die zich opper macht aanmatigt over Kerk en Staat. En die hem reeds met de Reformatie onherstelbaar ontnomen is, en nu in proces staat in dit wereldgebeuren, waarin de Kerk als machteloze weduwe aan de troon der genade pleit om recht gedaan te worden, daar de wederpartij zich voor de Kerk uitgeeft maar het niet is.

En zo zal de Heere, hetwelk thans voor de deur staat, voor de gehele wereld openbaar maken, wie zijn Bruidskerk is door vernietiging van die wederpartij, die zich voor de alléén zaligmakende Kerk uitgeeft en wil doen gelden bij alle gelegenheid die zich daarvoor aanbiedt. Zo is het gehele verband, zin en mening mis, als men van Lucas 18:8 meent dat de Heere daar over Zijn *laatste* Toekomst spreekt, want het staat in verband met het vorige profetische hoofdstuk, enz. Want daar ziet Christus op de verlossing van de wederpartij van de Weduwe, nl. de wederpartij van de Kerk op aarde, die zich voor de ware Kerk uitgeeft. En zo is dat komen van Christus, een komen in de kracht van Zijn oordelen over de Antichrist, tot volkomen verlossing en openbaring der Kerk in de gehele wereld. Zach. 14:9. "En de Heere zal tot Koning over de ganse aarde zijn; ten dien dage zal de Heere één zijn, en Zijn Naam één." Dat wil zeggen, *bekend zijn, en beleden worden*, 't welk tot op heden nog niet is vervuld, maar na de totale vernietiging van de Antichrist, - die met de Reformatie reeds ten val is gebracht; toen de Kerk der reformatie een vrije kerkstaat is gemaakt, - en zal uitgebreid worden door het inbrengen van de volheid der Heidenen, en bekering en belijdenis der Joodse Natie. Welke verborgenheid de Apostel Paulus niet wil, dat één

van ons onbekend zal zijn, Rom. 11:25-28, hetwelk zulk een herleving in de geest der Kerk brengen zal, als een leven uit de doden, vers 15.

Want dat thans de Kerk, evenals de tien maagden in een diepe middernachtelijke slaap, als in de dood verkeert, in algemene zin, zal niemand van hun, wiens hart nog wakende is, betwisten. En zo is het oordeel over Sodom en omliggende steden, tot een Exempel door de Heere gesteld, - tot een spiegel van alle goddelozen en tot de verlossing van alle rechtvaardigen ten uiterste dage – maar die is ook tot een voorbeeld gesteld van het oordeel over de Antichrist en zijn rijk, zoals in de Schrift geschreven is, 't welk Rome is, de kwellers, de tegenpartij, verdrukkers, vervolgers en moordenaars der schapen van Christus. In welk Antichristendom alle merkteken, die de schrift van dat Beest aanduidt onweersprekelijk te vinden zijn. Het is gewoonweg rooms en uit het hart onzer doods vijanden gesproken, als men een andere Antichrist, een ander Beestenrijk verzint dan die de Heilige Geest zo klaar als 't maar behoeft met de vinger aanwijst, en dat men durft leren dat de Antichrist nog te komen staat; 't is rooms en afkomstig van de bisschop van Maux.

Wij houden dus met onze geleerde godzalige vaders aan Gods Woord vast, die ons, kinderen der Reformatie, niet in het duister doet tasten. Want die is het en geen andere, dan die zich reeds in de zevende eeuw als een God in de Kerk gezet heeft in Bonifacius de derde, de eerste bisschop van Rome die zich als hoofd der Kerk en als God op aarde heeft laten uitroepen door die moordenaar Keizer Phocas, welke opkomst en ondergang door Paulus was voorzien in 2 Thess. 2 enz. En alle hem opvolgende zogenaamde stedehouders van Christus, de een de ander opvolgende, is dat lichaam 't welk de Apostel Paulus noemt: "*Mens der zonde en zoon des verderfs.*" (2 Thess. 2:3) Zo als Christus de verrader ook noemt in Joh. 17:12.

De Heilige Geest boezemt ons door het gehele Profetische woord in, *een nog te verwachten heerlijker kerkstaat op aarde als ooit geweest is, in geloof en heiligmaking des Geestes*, dus niet een luilekkerland des vleses gelijk de Chiliasten of duizendjarig rijk drijvers dromen. Het Koninkrijk van Christus is hier wel 'op' deze wereld maar niet 'van' deze wereld. Daarom is de heerlijkheid van de Kerk niet aards maar geestelijk, in leven, licht en kracht. En waar de koninkrijken van deze aarde zich buigen onder Christus' Woord en wetten, daar heerst Christus en dan zijn de Koninkrijken der aarde onzes Heeren Jezus Christus.

Het is leugen wat er geschreven en gepreekt wordt dat Christus' laatste lichamelijke komst nu voor de deur staat. En ik schroom niet met Paulus te zeggen: *Die komt niet* tenzij de reeds geopenbaarde Antichrist en zijn Rijk, die al 12,00 eeuwen in actie is tegen Christus en de Kerk onder het masker van Christelijk te zijn, vernietigd zal zijn, en de volheid der heidenen in de Kerk zal zijn ingaan door bekering en geloof, en de Joodse Natie de door hun verworpen beloofde Messias zullen omhelzen door het geloof en belijden. Dit zegt, dit spreekt de Heere, door de mond Zijner heilige Profeten.

Het is door de hoogstijgende stijl van spreken des Geestes in Zijn Woord, dat de kanttekenaars daardoor misleid zijn geworden, door het verlaten van het verband der zaken en woorden en alles wat op boven genoemde toekomstige dingen betrekking heeft, tot de laatste oordeelsdag brengen.

Als Christus zegt in Openbaringen 16 tussen de overgang van de zesde fiool van Gods toorn over het genoemde Antichristendom, tot de zevende fiool over dat Beestenrijk, dit: "Ziet Ik kom als een dief. Zalig is hij die waakt, en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele, en men zijn schaamte niet zie," Openb. 16 :15, dan is dat *komen van Christus* plotseling en onverhoeds, niet in Zijn lichamelijke komst, maar tot verdelging van die Antichrist in zijn laatste doodstuip op politiek gebied, zich met alle kracht en middelen opmakende om de reformatie ongedaan te maken.

Door welke vele hun belijdenislampen uitgeblust zullen worden uit kracht van lijfsbehoud en beroep in deze wereld. Hiertegen waarschuwt Christus. Want als Hij zien zal dat de hand Zijns volk zal weggegaan zij, d.i. als zij kracht- en machteloos tegen onze wederpartij zal bevonden worden, Deut. 32:36, dan zal Hij komen in de kracht van Zijn oordelen, en dus zullen buiten gesloten worden die afgefallen zijn van de Christelijke religie, omdat ze geen olie in hun vaten hebben, d.i. geen onderwerpelijke genade in alle faculteiten of zielsvermogens hebben. Maar dat ze gedacht hadden, met de voorwerpelijke genade des Evangeliums genoeg te hebben om zalig te worden; en zullen met die van dit geestelijk Sodom een zelfde lot ondergaan. Want wat betekent het buiten gesloten worden van de dwaze maagden anders dan afgesneden te worden uit de rechtzinnige Kerk en bewaard te worden tot het laatste gericht?

Want Christus spreekt in Matth. 25:13 ook niet van Zijn laatste komst, daarvan begint Hij in vers 31 te handelen, als antwoord op de derde vraag van Zijn discipelen Matth. 24:3, ná Zijn laatste redevoering in de Tempel te Jeruzalem, Matth. 23:39. Over Matth. 23:39 heeft de kantekening het ook mis, want als Christus daar tot de Joodse Natie zegt, "dat ze Hem niet meer zien zullen, tot dat zij zeggen zullen: Gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren", dat zullen die Joden niet doen in de oordeelsdag als Christus lichamenlijk ten gericht komt om dié Joden te veroordelen. Hoe zullen zij, die hun beloofde Messias verworpen hebben, zeggen in die doorluchtige eindgerichtsdag: *Gezegend is Hij, Die daar komt op de wolken*, enz.? Hier is dus de kantekening ook mis, en dat door de hoogstijgende bewoording van Christus en de Geest. Christus ziet daar niet op de laatste dag, maar op Zijn komst in de Majesteit van Zijn genade door het Evangelie tot hun bekering en wegneming van het wettisch deksel dat op hun hart ligt. Zo verklaart ook Paulus *dit komen van Christus* in Matth. 23:39, in Rom. 11:26 uit de mond der Profeten, zeggende: "*En alzo zal geheel Israël zalig worden, gelijk geschreven is. De verlosser zal uit Sion komen en zal de godloosheden afwenden van Jacob.*"

Zal dat gebeuren als Christus ten uiterste dage zal komen om een ieder te vergelden naar Zijn werken? Immers neen. En zo heeft het de kantekening in veel plaatsen mis in die zaken omtrent *de profetische verwachtingsleer*, omdat ze door de hoogstijgende bewoording, het verband, zin en mening, uit het oog verloren hebben en naar de letter, niet naar de zaak van de woorden - *in diè zaken, let we* - te werk gegaan zijn. Het was voor hen niet, zegt een Hervormd kerkleeraar.

(...) Maar wij hebben grote achtung en eerbied voor de kanttekenaars des Bijbels welke betrekking hebben op de *Heilsleer der Zaligheid*. Maar wat de *Profetische verwachtingsleer aangaat*, moet men met de kanttekening voorzichtig zijn. En het verband, zin en mening van zulke schriftuurplaatsen, die in betrekking staan met de Profetische verwachtingsleer en lotgevallen der Kerk in deze wereld, vasthouden, en niet vervoerd worden door de hoogstijgende bewoording die de Heilige Geest

gebruikt om de grootheid van de zaak waarop het ziet, uit te drukken en ons in te drukken.

(...) Waarom rukt men Gods dierbaar Woord uit zijn verband, anders dan om zijn eigen zin en mening, in de plaats van die van God en de heilige Schrijvers te stellen? Alsof Gods woord een speelboek is voor het vrome verduisterd gedoe der dartele hersenen? Och dat de Kerkroverij in onze dagen óók beseft werd in het niet recht openleggen van de zin en mening van teksten volgens het verband en samenhang in welke zij voorkomen, waartoe de toehoorders recht op hebben en boven alles een eerste vereiste is, *opdat men de Heere zal horen spreken!* Men zou dan wel nalaten Gods woorden te verdraaien en Zijn wegen krom te maken, en ***Gods volk die verdronken zijn te verdoemen***, of hun een overtreding in de schoenen te schuiven om welke zij met de dood gestraft zijn, hetwelk dan moet doorgaan voor ernstige boetpredikatiën en om Gods volk tot verootmoediging op te wekken, zoals de duivel zelf en zijn dienaars zich weten te veranderen alsof ze engelen des lichts waren!

Ondervinding van P. van der Linden tijdens de watersnoodramp 1953

(...) Ik meen, toen ik tot mijn lendenen in het zeewater van de overstroming stond op 1 februari 1953, en ben overtuigd geworden dat **Leen Potappel** en anderen van Gods volk, die als nooddruftigen in nood verkeerden en verdronken zijn, door de Heere, uit de bui in een Hoog Vertrek, buiten alle gevaar gesteld zijn geworden. En hoe?

- ? Ten eerste, ervoer ik, toen het zeewater in mijn benedenwoning binnenstroomde, en ik het mijne en mijn gezin in veiligheid bracht, dat de Heere tot mij in zijn Majesteit van gestrengheid sprak, dat ik en andere colléga's van mijn ambt door de godlozen wèl bedroefd en doodgezwegen worden in het getuigen van des Vaderlands godloosheid, vanwege hun verwerpen van des Heeren Woord, maar dat van hoog tot laag, niemand in staat was de Heere dood te zwijgen als Hij spreekt met de elementen der natuur die ook onder zijn heirlegers behoren. Ik aanbad Hem aan Wie de zeeën en winden onderdanig zijn, temidden in het zoute zeewater. Geen aasje vreze en angst bleef er meer in mij over voor mijzelf. Ik vergat al het mijne.
- ? Het was Gods dag, 't was de zondag die te heiligen is. Die dag werd van het Vaderland toen juist door een godloze wet smadelijk onteerd, [inzake verplichte veeinenting] en die heel de rustdagssfeer uit Nederland wegveegde om plaats te maken voor wellust en brooddronkenheid. Ik kreeg van mijn Goël en Zender die Evangelische Sabbatdag vakantie en het zeewater deed mij goed naar de ziel. Want die dag mocht ik heilig zwijgen, omdat de Heere sprak met oordeel en kracht, en gaf de wereld een andere bezigheid als sport, voetbal en allerlei zwijnderij. En ik vermaakte mij in die mogendheden des Heeren en het oefenen van macht in het bestraffen en de beteugeling der wereld na het inkomen van de zonde in het Paradijs, dit kwam niet daarvóór maar daarná openbaar, het welk ik kreeg te ervaren ook over Nederland.
- ? Daar ik in het laagst gelegen Nederland in Zeeland en de Zuid-Hollandse eilanden zeer veel bekend ben, en wat daar gebeurt als ik hier het zeewater tot aan mijn lendenen in huis krijg, ging mijn geest - onder de hoogheid Gods en het doen mijns Gods - uit naar mijn zielsvrienden in die streken, en zag ik in de geest mijner gedachten alles wat gebleken is, gebeurd te zijn. Ik zag het enerlei

wedervaren ook bevestigd worden onder dat Nationaal oordeel, maar ook dat mijn vrienden en geestverwanten in Gods hand waren, in Zijn Almachtige en Vaderlijke hand, en kon hen in des Heeren hand overlaten tot in hun dood door verdrinking. En ik bleef in die berusting onder het aantrekkelijke aanschouwen van 's Heeren Majesteit, mogendheden, en gestrengheid over de wereld, maar in genade over de Zijnen.

- ? Ik wist dus heel goed wat ik als beknopt voorwoordje in bedoeld boekje schreef over Prediker 9:2. En ik vorder geen blind geloof, zoals de Antichrist doet van zijn slaven. Maar door zin en mening open te leggen van Prediker 9:1 en 2 mag ik verwachten van des Heeren onpartijdig en Waarheid liefhebbend volk, dat ze door die openlegging onder alle *soort enerlei wedervaren van het uiterlijke*, zij *inwendig* zich zullen sterken in de Heere hun God, in Wiens hand zij zijn bewaard geworden tot de zaligheid, enz.
- ? Laat ik tot lof en prijs van God hier nog bijdoen, dat zij die verdronken zijn, namelijk Zijn volk, in Gods hand waren. Want terwijl de wolken samenvloeiden in verbazend tempo, de stromen losbraken, de zee beefde aler de zoute watervloeden het lage land en dijken overstroomden, mijn vriendin **vrouw Wesdorp** en haar gedeeltelijk lamme man werden overstroomd in haar ziel met dat wat God in Jezus Christus voor hun gewrocht en getoond had. Haar man kwam voor zijn eeuwige staat tot ruimte en vrouw Wesdorp ook in geloof en in geest met haar man als ineen gestrengeld, wenste nu tezamen ontbonden te worden en bij de Heere te zijn. Toen zij verdronken, beruste ik met hen in 's Heeren hand *en wist nog niets van buiten* van dat wat ik zo-even meegedeeld heb.
- ? Maar ik kan het niet in woorden uitdrukken, de edele bewegingen in mijn ziel in de gemeenschap met de verdronkenen in des Heeren gunst en onze erfenis, *toen ik de doodstijding ontving*. Ik kan mij maar niet in beroering brengen volk, wel in blijdschap, als ik verzekerd word door Woord en Geest en het getuigen van Gods lievelingen, dat er van de benedenverdieping naar de Bovenste verhuisd worden om daar de Heere vergoeding te doen voor al Zijn weldaden, in zondeloosheid van lof en prijs Zijns Naams; in welke wij, die nog in deze wereld overgebleven zijn, veel bij te kort komen.

Ik herinner mij een voorval van het nog jonge sterven van een man die Godvrezend was, en een Godvrezende vrouw met zeven kinderen achter liet. Een ambtscollega ging op reis om haar met een zak vol vertroostingen te dienen. Maar toen hij in huis stapte zat de weduwe op de lijk-kist met tranen in de ogen te zingen en zei tot hem: *dominee, de Heere heeft grote dingen bij ons gedaan dies zijn wij verblijd*. Zij ging vertellen hoe God haar en haar man uit de duisternis getrokken had tot Zijn verzoende gunst en gemeenschap in Christus, en daarbij dat de Heere nu zo goed voor haar man was, dat Hij hem thuis gehaald had. En in plaats dat de dominee haar troostte, werd hij van haar getroost en opgebeurd.

Lezer, ik geloof dat die een wijze is, die verstandiglijk let op de goedertierheden des Heeren.

(...) Een gelovig zaad Abrahams is een kind dat ook *heilig weet te zwijgen* al begrijpen wij het doen van Vader altoos niet die alleen 'alwijs' is. Abraham volgde en

gehoorzaamde God in een gebod dat tegen de wet indruiste in het slachten van zijn zoon Izak en steunde op Gods trouw in 't houden van Zijn beloften en de almacht Gods om Zijn Zoon Izak - uit welke al Abrahams heil en der Kerk geboren moest worden - uit de dood weder te geven. In welke dus door die zware beproeving van zijn geloof - in welke de Heere hem ondersteunde - zijn geloof in de beloofde Messias uit Izak, enz. als onoverwinnelijk betoond werd, en tevens zijn gehoorzaamheid aan die God die Hem in genade als bondeling geroepen en als kind en erfgenaam in Christus aangenomen had.

Dit geloof in Christus is ook het mijne. Ik heb door overtuiging van mijn personele hoegrootheid van mijn zonden in de gespannen vierschaar van mijn consciëntie, als het beneden gerechtshof Gods, en door openbaring van Christus door het Evangelie in mij, mijn zaligheid gezocht en gevonden in Christus en God in Hem. Dus zal ik mij van die vuile laster van 'afzender' in zijn brief niets aantrekken en het oordeel aan Abrahams en mijn God in Christus overlaten, hoewel de dwaze 'afzender' zegt dat ik een ander geloof heb dan Abraham.

Ik weet mij door het mij geschonken geloof der uitverkorenen Gods, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart gewerkt heeft en onderhoudt, zalig gemaakt in en door Christus, en in des Vaders verzoende gunst, vriendschap en gemeenschap, deelgenoot met Abraham te zijn, en de eerstelingen van de eeuwige erfenis, in de edelste bewegingen van mijn ziel te genieten door het recht kennen, beminnen, genieten, verheerlijken en aanbidden van God. En dat mijn uitwendige Godsdienst uiting is van het leven Gods van binnenuit.